

«Φόρος τιμής στη δύναμη των λέξεων.»

–Nina George, συγγραφέας του best seller *Το μικρό Παριζιάνικο* βιβλιοπωλείο

ΤΑ

Helen Cullen

ΧΑ

ΜΕΝ

Α

γράφ

μμ

ατα

ΤΟΥ

Γ

ΟΥΙ

ΛΙΑΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Γ

ΟΥ

ΛΦ

1

Τα χαμένα γράμματα έχουν μόνο μία ελπίδα επιβίωσης. Αν παγιδευτούν ανάμεσα σε δύο κόσμους, με ασαφή προορισμό και χωρίς διεύθυνση αποστολέα, τα τυχερά προωθούνται στο Κέντρο Νεκρών Επιστολών στο Ανατολικό Λονδίνο για μία τελευταία ευκαιρία σωτηρίας. Μέσα στους υγρούς τοίχους ενός πρώην εργοστασίου τσαγιού, επιθεωρητές επιστολών περνούν τις μέρες τους λύνοντας μυστήρια. Ανύπαρκτοι ταχυδρομικοί κωδικοί, δυσανάγνωστοι γραφικοί χαρακτήρες, μελάνι μουντζουρωμένο από τη βροχή, χαμένες ετικέτες με διευθύνσεις, σκισμένα πακέτα, ξεχασμένα ονόματα δρόμων: όλα ευθύνονται για παραλείψεις ευχών σε γενέθλια, άγνωστα αποτελέσματα εξετάσεων, ραγισμένες καρδιές, προσκλήσεις που δεν έγιναν δεκτές, εξομολογήσεις που δεν άκουσε κανένας, λογαριασμούς που δεν πληρώθηκαν, προσευχές που δεν εισακούστηκαν. Αντί για μηνύματα που κάποιιοι περίμεναν με αγωνία, η απογοήτευση πλημμυρίζει γραμματοθυρίδες απ' άκρη σ' άκρη της χώρας. Η ελπίδα σβήνει λίγο περισσότερο με την κάθε μέρα που περνάει, όταν τα κουδούνια των σπιτιών δεν χτυπάνε και κανένας γδούπος δεν ακούγεται πάνω στα χαλάκια των εισόδων.

Ο Γουίλιαμ Γουλφ εργαζόταν ως ερευνητής επιστολών εδώ και έντεκα χρόνια, ένα από τα μέλη μιας στρατιάς τριάντα ατόμων, έχοντας κληρονομήσει τη θέση του από τον αγαπημένο του θείο, τον Άρτσι. Σχεδόν κάθε Παρασκευή, όσο ο Γουίλιαμ ήταν ακόμα παιδί, ο Άρτσι, φορώντας ένα πρασινοκίτρινο δερμάτινο σακάκι, ερχόταν για δείπνο με την κίτρινη Honda

Dream 305 του, ανυπομονώντας να μοιραστεί ψάρι πανέ και πατάτες τηγανητές ποτισμένες στο αλάτι και το ξίδι, σερβιρισμένα με ντιπ σκόρδου, αλλά και ιστορίες για τους θησαυρούς που είχε σώσει εκείνη τη μέρα. Καθώς ο Γουίλιαμ άκουγε τον Άρτσι, το μυαλό του ρουφούσε τις μυριάδες ασυνήθιστες ιστορίες που ξεδιπλώνονταν καθημερινά στις ζωές συνηθισμένων ανθρώπων. Σ' ένα τετράδιο με μπλε γραμμές έγραφε τις αγαπημένες του και, χωρίς να το καταλάβει, ξεκίνησε κάτι που θα γινόταν μια εμμονή η οποία θα διαρκούσε σε όλη του τη ζωή, με τα παραμύθια, τα οικογενειακά μυστήρια και τα μυστικά που φυλάνε ζηλότυπα οι ξένοι. Αυτό που ξάφνιασε περισσότερο τον Γουίλιαμ όταν άρχισε να εργάζεται και ο ίδιος εκεί ήταν το πόσο λίγο είχε υπερβάλει ο Άρτσι. Ο κόσμος έστελνε τα πιο παράξενα πράγματα μέσω ταχυδρομείου: ακατανόητα και απαράδεκτα, συναισθηματικά και πολύτιμα, ερωτικά και περίεργα, ζωντανά και ληγμένα. Και μάλιστα, τα νεκρά ζώα που τόσο συχνά κατέληγαν στο άδυτο των αδύτων του ταχυδρομικού συστήματος ήταν εκείνα που είχαν εμπνεύσει το όνομα του Κέντρου Νεκρών Επιστολών. Μια φωτογραφία τραβηγμένη το 1937, τη χρονιά των εγκαινίων του, έδειχνε τον πρώτο διευθυντή, τον κύριο Φρανκ Όλιφαντ, να σηκώνει ψηλά έναν φασιανό κι έναν λαγό, ενώ τρία κουνέλια ήταν απλωμένα στο τραπέζι μπροστά του. Όταν ο Γουίλιαμ προσελήφθη στην υπηρεσία αυτή το 1979, αυτό ήταν κάτι που συνέβαινε πολύ πιο σπάνια, φυσικά, αλλά το όνομα είχε πια καθιερωθεί. Ένωθε ακόμα την παρουσία του Άρτσι ανάμεσα στα κόκκινα τούβλα των άβαφων τοίχων του Κέντρου και μερικοί από τους παλαιότερους ερευνητές φώναζαν τον Γουίλιαμ με το όνομα του θείου του. Οι σωματικές ομοιότητές τους ήταν εντυπωσιακές: σκουροκάστανες μπούκλες, καστανά γένια διάστικτα με πιτσιλιές σκουριάς, ανοιχτοκάστανα αμυγδαλωτά μάτια, που το χρώμα τους τρεμόπαιζε ανάμεσα σε αποχρώσεις του σμαρα-

γδιού και του κακάου, αλλά και το εξόγκωμα στη μύτη όλων των αρσενικών της οικογένειας Γουλφ.

Σ' ένα υπόγειο διαστάσεων γηπέδου ποδοσφαίρου, κρυμμένο κάτω από τον κεντρικό δρόμο του Σόρντιτς, σειρές ολόκληρες από περίεργα απομεινάρια της ζωής περιέμεναν τη σωτηρία: προπολεμικά μολυβένια στρατιωτάκια, δίσκοι βινυλίου, στρατιωτικά σουβενίρ, αστρολογικοί χάρτες, πίνακες, λίρες και πένες, περούκες, μουσικά όργανα, βεγγαλικά, σαπούνια, σιρόπια για τον βήχα, στολές, γούνες, κουτιά γεμάτα κουμπιά, σοκολάτες, άλμπουμ με φωτογραφίες, πορσελάνινα φλιτζάνια και πιατάκια του τσαγιού, αρκουδάκια, ιατρικά δείγματα, σπόρια, εσώρουχα, απολιθώματα, οδοντοστοιχίες, φτερά, εργαλεία κηπουρικής, βιβλία, βιβλία, βιβλία. Άφθονοι μύθοι και θρύλοι μεταδίδονταν από τον έναν συνάδελφο στον άλλον· ιστορίες για πράγματα που κάποτε είχαν χαθεί αλλά τώρα είχαν βρεθεί.

Ο κάθε ερευνητής καλλιεργούσε τη δική του ιδιωτική συλλογή από τις πιο αξιοσημείωτες ανακαλύψεις που είχε κάνει. Για τον Γουίλιαμ ήταν μια πανοπλία αποσυναρμολογημένη σ' ένα γανιασμένο ναυτικό σεντούκι, ένα κουτί από έβανο και γυαλί που περιείχε δύο πεταλούδες Red Admiral, με το κάθε φτερό στερεωμένο με μια μικροσκοπική καρφίτσα με μαργαριταρένιο κεφαλάκι, κι ένα μίνι εκκρεμές μόλις ένα μέτρο ψηλό. «Το νανάκι μου», αστειευόταν πάντα.

Φυσικά υπήρχαν και κάποιες εξαιρετικά δυσάρεστες ανακαλύψεις. Οι ερευνητές ζούσαν με τον καθημερινό φόβο που τους προκαλούσαν οι παράξενες μυρωδιές, τα μουσκεμένα δέματα και τα νεκρά πλάσματα· κυρίως άσπρα ποντίκια, κατσαρίδες και έντομα, των οποίων ο αρχικός προορισμός ήταν να ταΐσουν σαύρες, φίδια και αρουραίους που κάποιοι είχαν για κατοικίδια. Τουλάχιστον αυτό ήλπιζε ο Γουίλιαμ ότι ήταν ο αρχικός τους προορισμός πριν βρουν ένα άλλο, εξίσου δυσάρεστο

τέλος στον «Φούρνο», την τελική κατάληξη μολυσμένων εμπορευμάτων κι εκείνων που δεν μπορούσαν να ανακυκλωθούν ή να διασωθούν. Ήταν ακριβώς δίπλα στον θορυβώδη, τερατώδη καταστροφέα εγγράφων, όπου τα χαμένα γράμματα γίνονταν νεκρά γράμματα κι έπεφτε νικημένη κάθε ελπίδα.

Κάθε μέρα οι ερευνητές άνοιγαν το ένα γράμμα μετά το άλλο, το ένα δέμα μετά το άλλο, ψάχνοντας να βρουν ενδείξεις. Η απόλαυση που ένιωθαν όταν έλυναν ένα μυστήριο δεν ξεθώριαζε ποτέ. Η χαρά τους όταν μάθαιναν ότι κάτι που κάποιος περίμενε με τόση αγωνία θα έβρισκε τον δρόμο του έπειτα από μια μακρόχρονη παράκαμψη παρέμενε εξάισια. Τα χιλιάδες άλυτα αινίγματα ήταν εκείνα που κούραζαν τα κόκαλα και κατέστρεφαν το δέρμα καθώς το χαρτί χάραζε σαν ξυράφι. Καμιά φορά, απλώς δεν υπήρχαν αρκετά στοιχεία ώστε να εντοπιστούν κάποια ίχνη, καμιά ένδειξη ώστε να ερευνηθεί επίμονα μέχρι την ευλογημένη στιγμή που βρισκόταν η λύση. Με τα χρόνια, ο Γουίλιαμ είχε μάθει να μη στενοχωριέται για τα πραγματικά χαμένα γράμματα, να παύει να ασχολείται μαζί τους και αντί γι' αυτό να επενδύει τον χρόνο του σ' εκείνα που παρουσίαζαν μεγαλύτερη ελπίδα μιας λύσης. Κάθε εβδομάδα έφταναν εκατοντάδες καινούρια αινίγματα, κι έτσι το βουνό από επιστολές στο Κέντρο έμοιαζε να αυτοανεφοδιάζεται. Κάποιο απαισιόδοξο άτομο θα έβρισκε πολλά στοιχεία για να επιβεβαιώσει μια ζοφερή άποψη για τον κόσμο σ' αυτό το μουσείο χαμένων μηνυμάτων. Μόνο μία στις τέσσερις επιστολές που περνούσαν από το Κέντρο έβρισκε τον προορισμό της, αλλά αρκούσε μία και μόνο πολύ ιδιαίτερη νίκη για να ενθαρρυνθεί ένας ερευνητής ώστε να συνεχίζει τις προσπάθειές του εβδομάδες ολόκληρες.

Πρόσφατα ο Γουίλιαμ είχε επανασυνδέσει ένα ταλαιπωρημένο κουτί από σοκολατάκια γεμάτο φωτογραφίες ενός γάμου από το 1944 με τη νύφη, την Ντιλάιλα Μπρόκολι. Ο γιος της κουμπάρας της τις είχε βρει ανάμεσα στα πράγματα της

μακαρίτισσας μητέρας του και είχε προσπαθήσει να ταχυδρομήσει το κουτί στην τελευταία γνωστή διεύθυνση της Ντιλάιλα, αλλά ο δρόμος, και φυσικά και το συγκεκριμένο σπίτι, δεν υπήρχε πια. Όταν οι ερευνητές ανακάλυπταν αντικείμενα που είχαν χαθεί στο ταχυδρομείο και είχαν μεγάλη χρηματική ή συναισθηματική αξία ή αγνοούνταν για ένα ιδιαίτερα μεγάλο χρονικό διάστημα, προτιμούσαν να τα παραδίδουν με κούριερ στους νόμιμους παραλήπτες τους παρά να τα στείλουν άλλη μια φορά μέσω του αχανούς ταχυδρομικού συστήματος. Μια χελώνα που ανέπνεε ακόμα, ένας κρυστάλλινος πολυέλαιος και ένα ασημένιο παντατίφ που κρεμόταν από μια γιρλάντα από ρουμπίνια ήταν μερικά από τα αντικείμενα που δεν μπορούσαν να παραδοθούν και τα οποία ο Γουίλιαμ είχε λάβει υπό την προσωπική του προστασία. Σε μερικές εξαιρετικές περιπτώσεις, οι ερευνητές έκαναν ένα βήμα παραπάνω και παρέδιδαν τα αντικείμενα προσωπικά, επειδή φοβούνταν μήπως κάτι τόσο πολύτιμο χαθεί άλλη μια φορά. Στη δική του πιο πρόσφατη περίπτωση, ο Γουίλιαμ είχε καταφέρει να βρει την Ντιλάιλα σ' ένα γηροκομείο στην Ιστ Άνγκλια, όπου ζούσε τώρα, και είχε αποφασίσει ότι αυτή θα έπρεπε να είναι μία από εκείνες τις εξαιρέσεις.

Όταν ο Γουίλιαμ μπήκε στο υπνοδωμάτιο της Ντιλάιλα, εκείνη φάνηκε να μπερδεύεται καθώς προσπαθούσε να καταλάβει ποιος είναι. «Δεν έχουμε ξανασυναντηθεί, κυρία Μπρόκολι», την καθησύχασε. «Εργάζομαι στο ταχυδρομείο και ήθελα να σας παραδώσω ένα δέμα που είχε παραπέσει.»

Μετακίνησε ένα πλαστικό ροζ ποτήρι του νερού από τον δίσκο που εκείνη είχε στα γόνατά της και τοποθέτησε μπροστά της το ταλαιπωρημένο κουτί από σοκολατάκια. Είχε την ίδια μαβιά απόχρωση με τη βελούδινη ρόμπα της με τον άσπρο δαντελένιο γιακά. Τα μάτια της Ντιλάιλα πετάχτηκαν από τα μάτια του Γουίλιαμ στο κουτί και πάλι πίσω. Προσπάθησε να μιλήσει, αλλά τα λόγια σκάλωσαν σαν σ' ένα τραχύ δίχτυ στον

λαιμό της. Οι ασημένιες μπούκλες της ήταν ισιωμένες στη δεξιά πλευρά του κεφαλιού της, στο σημείο όπου είχαν πλακωθεί πάνω στο μαξιλάρι. Ο Γουίλιαμ την πλησίασε λίγο ακόμα κι έβαλε απαλά το χέρι του στο μπράτσο της.

«Μην ανησυχείτε, δεν χρειάζεται να φοβάστε. Ελάτε, επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω.»

Σήκωσε το καπάκι από το κουτί κι έβαλε μπροστά της τις τσαλακωμένες φωτογραφίες μία μία. Η Ντιλάιλα πέρασε το δάχτυλό της κάτω από τις φωτογραφίες σε σέπια και η έκφρασή της άλλαξε, δείχνοντας ότι τις είχε αναγνωρίσει. Πήρε μία με τρεμάμενο χέρι και την κράτησε κοντά στη μύτη της. Ο Γουίλιαμ είδε ένα ντροπαλό χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό της και τα μάτια της να βουρκώνουν.

«Θα σας αφήσω να ησυχάσετε λίγο τώρα, κυρία Μπρόκολι», είπε.

Εκείνη άπλωσε το χέρι και τον άρπαξε από το μανίκι με την αδύναμη λαβή της και το κράτησε σφιχτά για μια στιγμή. Κάτι τέτοιες μέρες κρατούσαν ζωντανή την πίστη του.

Τον τελευταίο καιρό ο Γουίλιαμ αποσυρόταν όλο και συχνότερα στην ήρεμη σιωπή της αίθουσας παραδόσεων, μακριά από τις κουβέντες και τον θόρυβο του χώρου που μοιράζονταν οι ερευνητές. Ποτέ δεν κατάφερε ιδιαίτερα να κατανηκίσει τη διάθεσή του και δυσκολευόταν όλο και περισσότερο να αποτινάξει τη μελαγχολία που έφερνε από το σπίτι του για να πάρει μέρος σε ανόητες συζητήσεις. Στη μοναξιά της αίθουσας παραδόσεων, έψαχνε βαθιά στους σάκους με τα γράμματα, με το μανίκι του πουκαμίσου του ανασηκωμένο ως τον μυτερό αγκώνα του, για να βγάλει από μέσα κάτι που ήλπιζε ότι θα ήταν ξεχωριστό. Κάθε φορά έκλεινε τα μάτια του και ζόριζε την αναπνοή του να γίνει αργή και βαθιά. Τα πλευρά του φούσκωναν σαν τα παλιά φουσερά, οι πνεύμονές του ακινητοποιούνταν στη μέγιστη διαστολή τους, και μόνο τότε άφηνε την ανάσα του να βγει αργά, μ' έναν απαλό, σφυριχτό θόρυβο. Έσκυβε

καμπουριάζοντας πάνω από τον γκριζο σάκο από κανναβάτσο, στηρίζοντας τη μέση του με το αριστερό του χέρι, ενώ τα δάχτυλα του δεξιού χεριού του στριφογύριζαν μέσα. Αυτή τη στάση δεν την επέβαλλαν τα τριάντα εφτά του χρόνια· ήταν περισσότερο μια πόζα που είχε εξελιχθεί ως μέρος της ιεροτελεστίας αναζήτησής του. Απόλυτα συγκεντρωμένος, χασομερούσε στις πτυχές των φακέλων, έσφιγγε δοκιμαστικά κάποια δέματα ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του, μέχρι που, ενστικτωδώς, άρπαζε ένα και, με κάποια προσπάθεια, το ξεχώριζε και το τραβούσε στην επιφάνεια. Φανταζόταν ότι ήταν σαν το μηχανικό χέρι που ψάρευε λούτρινα αρκουδάκια στα λούνα παρκ. Αυτές οι αποστολές διάσωσης ήταν διαφορετικές από τις στοίβες επιστολών που άφηνε αδιακρίτως κάθε πρωί στις έξι πάνω στο γραφείο του η νυχτερινή ομάδα, η οποία παραλάμβανε τις μεσονύχτιες παραδόσεις. Πίστευε ότι τα γράμματα που έβρισκε μ' αυτόν τον τρόπο ήταν προορισμένα για κείνον. Πάνω από δέκα χρόνια φλέρταρε με τη σύμπτωση, αψηφώντας τις πιθανότητες και βλέποντας ευτυχείς συγκυρίες, κι αυτό τον είχε κάνει προληπτικό, ενώ παράλληλα είχε αρχίσει να πιστεύει περισσότερο σε μια θεϊκή παρέμβαση, κάτι το οποίο θα αντιμετώπιζε με κοροϊδευτική διάθεση την εποχή πριν από την πρόσληψή του στο Κέντρο. Τώρα είχε πειστεί ότι ορισμένα γράμματα κατέληγαν σ' αυτόν επειδή μόνο εκείνος, με τις ιδιαίτερες εμπειρίες και γνώσεις που είχε συσσωρεύσει, μπορούσε να λύσει το μυστήριό τους. Άλλα γράμματα εξαρτιούνταν από διαφορετικούς ερευνητές, γι' αυτό ήταν σίγουρος, όμως μερικά έψαχναν ειδικά εκείνον.

Την προηγούμενη Τρίτη, η Μάρτζορι, το παλαιότερο μέλος της ομάδας του, τον είχε πλησιάσει αθόρυβα από πίσω, καθώς εκείνος επιδιόταν σ' αυτή την ιεροτελεστία. Γύρισε και την είδε να στέκεται εκεί, με το κοραλλί μοχέρ ζιβάγκο της, με πολλές σειρές χρυσές αλυσίδες να κρέμονται από τον λαιμό της και με το χέρι της στον γοφό. Τα μάτια της γυάλιζαν παιχνιδιάρικα

κα. Το σοκ τον έκανε ν' αφήσει να πέσει το γράμμα που είχε ψαρέψει κι ένωσε ένα κοκκίνισμα να ξεκινάει από κάτω απ' τον γιακά του και να γίνεται ορατό ακόμα και μέσα από τα γένια του. Μην έχοντας να δώσει καμία εξήγηση για τη μουλωχτή δραστηριότητά του, απλώς έσπρωξε τα μαύρα, τετράγωνα γυαλιά του πιο ψηλά στη ράχη της μύτης του, έβγαλε έναν άριστο ήχο που θα μπορούσε να είναι χαιρετισμός ή ξερόβηχας, την προσπέρασε κι έφυγε. Το ικανοποιημένο γέλιο της τον ακολούθησε έως την τουαλέτα, όπου ακούμπησε το μέτωπό του πάνω στην υγρή δροσιά του καθρέφτη και με τη δύναμη της θέλησής του και μόνο προσπάθησε να κάνει τα κατακόκκινα μάγουλά του να επανέλθουν στη φυσική τους απόχρωση. Η κοιλιά του σφίχτηκε, το στομάχι του ανακατευόταν. Γιατί τον είχε ενοχλήσει τόσο πολύ το γεγονός ότι η Μάρτζορι είχε δει τι έκανε; Πόσο βαθιά αμηχανία ένωθε επειδή κάποιος είχε γίνει μάρτυρας της συμπεριφοράς του μυστικού εαυτού του· των πράξεων που έκανε για τον εαυτό του και που ποτέ δεν προορίζονταν για ένα ακροατήριο. Η ταπείνωση που ένωσε έδωσε τη θέση της στον εκνευρισμό. Στο κάτω κάτω, γιατί αυτή η γυναίκα περιφερόταν εδώ κι εκεί φροντίζοντας να μην ακούγεται; Κανένα αξιοπρεπές άτομο δεν φοράει παπούτσια που δεν κάνουν θόρυβο.

Ο Γουίλιαμ ριψοκινδύνεψε μια επίμονη ματιά στον καθρέφτη. Οι μπούκλες του φαίνονταν μπερδεμένες και τα γένια του χρειάζονταν περιποίηση. Κάτι στα μάτια του τον φόβισε. Του φάνηκαν, ε, λιγότερο καστανά. Σαν ξεθωριασμένη σοκολάτα. Μάλλον έφταιγε απλώς το φως από τους λαμπτήρες φθορίου. Τα μάτια δεν ξεθωριάζουν, έτσι δεν είναι; Μήπως είχε αρχίσει να εξαφανίζεται; Να αραιώνει; Με μια κίνηση των ώμων έφερε το σκούρο μπλε πουλόβερ του στη θέση του και συγκέντρωσε το θάρρος του για να μπει στην αίθουσα διαλογής. Πνιχτά χαχανητά τον ακολούθησαν καθώς πήρε τη θέση του στην άκρη του παλιού τραπεζιού συσκέψεων.

Του άρεσε να κάθεται με την πλάτη στον τοίχο και με το παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο στα δεξιά του, ενώ μυστήρια ήταν αραδιασμένα σε σειρές στα αριστερά του. Το κάθισμά του ήταν εκείνο που απείχε περισσότερο από τα καροτσάκια του φούρνου. Μισούσε τις αποτεφρώσεις. Αποτυχία σε κάθε κουταλιά στάχτης.

Αμυδρές νότες από μια παλιά μελωδία τζαζ ανέβαιναν από τον δρόμο. Προέρχονταν από ένα από τα πολυσύχναστα νεανικά στέκια που άφηναν τον Γουίλιαμ εντελώς αδιάφορο. Λίγο ήθελε για να θυμηθεί τον τίτλο του τραγουδιού, αλλά στριφογύρισε για μια στιγμή στο μυαλό του και χάθηκε καθώς προσπαθούσε να το αγνοήσει. Ήταν άραγε το «Old Devil Moon»; Ξέχασε το χαρτόκουτο με μπλε στιλό που είχε ανοίξει και που σύντομα θα έπρεπε να επιστραφεί σε μια αποθήκη στο Λιντς, σύμφωνα με το εσώκλειστο τιμολόγιο, και συγκεντρώθηκε πάλι στη μελωδία. Έκλεισε τα μάτια του και ακολούθησε τη γυναίκα του, την Κλερ, στη στριφτή σκάλα του τζαζ κλαμπ του πρώτου τους ραντεβού. Blue Rooms λεγόταν, στη Μοντγκόμερι Ρόου, στο Νότινγκ Χιλ. Θυμήθηκε πώς το χέρι του γλιστρούσε στην κουπαστή, πώς τον στένευε το κοτλέ σακάκι του, πώς είχε στεγνώσει ο λαιμός του κι έτρεμαν τα γόνατά του καθώς την κοίταζε να κατεβαίνει με βαριά βήματα τα πέτρινα σκαλοπάτια με τις άσπρες γούνινες μπότες της. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν άτσαλα δεμένα μ' ένα κίτρινο μεταξωτό φουλάρι που έμοιαζε να γαργαλάει τον σβέρκο της. Τα δάχτυλά του τον έτρωγαν από τη λαχτάρα να κάνει κι αυτός το ίδιο. Σχεδόν πονούσε από την επιθυμία να λύσει τον μεταξωτό κόμπο και να δει τα μαλλιά της να χύνονται στους ώμους της.

Όλο το βράδυ σχεδόν δεν πίστευε ότι ήταν εκεί με την Κλερ σ' ένα ρομαντικό ραντεβού. Μήπως απλώς γέμιζε τον χρόνο της μαζί του ενώ περίμενε να εμφανιστεί κάποιος που της άξιζε περισσότερο; Ήταν δυνατόν να έτρεφε κι εκείνη ελπίδες για κάτι περισσότερο από μια απλή φιλία;

Είχαν γνωριστεί σε πολύ πλατωνικές συνθήκες, όταν ο Γουίλιαμ είχε προσπαθήσει να οργανώσει μια λέσχη βιβλίου στο πανεπιστήμιό τους με αντικείμενο τη συζήτηση μερικών από τα ογκωδέστερα λογοτεχνικά αριστουργήματα. Πρώτη εβδομάδα: *Πόλεμος και Ειρήνη*. Δεν ήρθε κανείς. Δεύτερη εβδομάδα: *Η Θεία Κωμωδία*. Άλλη μια φορά ο Γουίλιαμ ήταν μια μοναχική ψυχή στην Αίθουσα Ντάφοντιλ της βιβλιοθήκης, την οποία είχε κρατήσει με τόσον ενθουσιασμό· και μάλιστα είχε παρακαλέσει τον βιβλιοθηκάριο να φέρει μερικές καρέκλες ακόμα. Ο *Οδυσσέας* του Τζέιμς Τζόις θα ήταν η τρίτη και τελευταία προσπάθειά του, και περίμενε με όλο και λιγότερες ελπίδες ότι κάποιοι ομοιδαάτες φοιτητές θα τον βοηθούσαν να γεμίσει την άδεια αίθουσα. Όταν η πόρτα άνοιξε μ' ένα τρίξιμο, τα έχασε με την οπτασία που κινήθηκε σαν σ' ένα σύννεφο προς το μέρος του. Η Κλερ, με άσπρη τζιν σαλοπέτα και τυλιγμένη σ' ένα κατακόκκινο μοντγκόμερι, έμοιαζε περισσότερο με πλάσμα από κάποιο σύγχρονο παραμύθι παρά με πρωτοετή φοιτήτρια. Ξανθές μπουκλες ξέφευγαν από έναν άτσαλο κότσο που είχε στερεώσει στην κορυφή του κεφαλιού της με πράσινα τσόπστικ. Ο αριστερός ώμος της λύγιζε από το βάρος ενός καναρινί ταγαριού γεμάτου βιβλία. Όταν το άφησε να πέσει στο μαονένιο γραφείο, το περιεχόμενο ξεχύθηκε στη γυαλισμένη επιφάνεια: *Η γυναίκα ευνούχος*, *Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της*, *Πειθώ*, ηλιόσποροι, χρωματιστά μολύβια, ένα ταλαιπωρημένο δερμάτινο βυσσινί καρνέ και μια καρτ ποστάλ σέπια με τον Τζέιμς Τζόις καλυμμένη ολόκληρη με μικροσκοπικά καλλιγραφικά γράμματα. Για όλη την υπόλοιπη ζωή του, ο Γουίλιαμ θα ένιωθε μια κάποια ευγνωμοσύνη απέναντι στον Τζόις, όχι μόνο επειδή είχε γράψει τα βιβλία που τόσο πολύ αγαπούσε, αλλά και επειδή είχε φέρει εκείνη τη γυναίκα στη ζωή του. Τα λόγια της ξεχύνονταν στον ρυθμό των υπαρχόντων της καθώς κοίταζε την άδεια αίθουσα.

«Είσαι ο Γουίλιαμ; Ήρθα στο σωστό μέρος; Πού είναι όλοι οι άλλοι;»

«Ε, ναι, εγώ είμαι και αναρωτιέμαι το ίδιο πράγμα εδώ και μερικές εβδομάδες, αλλά, δυστυχώς, είμαι μόνο εγώ. Κι εσύ –είσαι η;...»

«Η Κλερ. Κλερ Κάρπεντερ.» Έβγαλε ένα ξεφτισμένο ριγέ γάντι και άπλωσε το χέρι της για να σφίξει το δικό του. «Δυο άτομα αρκούν για να φτιάξουν ομάδα;»

«Μια πολύ κλειστή ομάδα, ίσως. Ή, τουλάχιστον, αρκούν για μια συζήτηση. Δηλαδή, αν θέλεις ακόμα να μείνεις...»

Η Κλερ γλίστρησε στο κάθισμα απέναντί του κάνοντας τα πόδια της καρέκλας της να τρίζουν απότομα στο μαρμαρίνο δάπεδο. Ένα αμυδρό άρωμα κανέλας γαργάλισε τα ρουθόνια του.

«Γιατί όχι;» απάντησε εκείνη. «Τουλάχιστον δεν θα χρειαστεί να τσακωνόμαστε για το ποιος θα πάρει τον λόγο.»

Ο Γουίλιαμ συγκέντρωσε όλο του το θάρρος για να αντιμετωπίσει το βλέμμα της.

«Θεέ μου, τα μάτια σου έχουν δύο διαφορετικά χρώματα. Σαν του Ντέιβιντ Μπόουι. Τι παράξενο!» Δίστασε για μια στιγμή. «Τι όμορφο!»

Η Κλερ απέστρεψε το βλέμμα καθώς μάζευε το περιεχόμενο του ταγαριού της. «Δεν είναι τόσο ασυνήθιστο όσο φαντάζεσαι. Ας αρχίσουμε λοιπόν.»

Η συζήτηση σχετικά με τον *Οδυσσέα* εξελίχθηκε σε μια κουβέντα για βιβλία γενικά και για τα αγαπημένα τους ειδικότερα. Τις εβδομάδες που ακολούθησαν, η Κλερ γνώρισε στον Γουίλιαμ την Άιρις Μέρντοχ, την Έντα Ο'Μπράιεν και την Τζέιν Όστεν' εκείνος της μίλησε για το πάθος του για τον Αλμπέρ Καμί και τον Σάμιουελ Μπέκετ. Η ανάλυση της κοσμοθεωρίας των χαρακτήρων τούς επέτρεψε να αγγίξουν θέματα που κάτω από άλλες συνθήκες ο Γουίλιαμ θα τα θεωρούσε πο-

λύ σκανδαλιστικά και δεν θα τα συζητούσε με μια περιστασιακή γνωριμία.

«Αν ήμουν εγώ στη θέση της Βιρτζίνια Γουλφ, δεν ξέρω αν θα απαρνιόμουν τη δημιουργικότητά μου με αντάλλαγμα την πνευματική μου γαλήνη.»

«Ο λόγος που οι γυναίκες αγαπάνε τον κύριο Ντάρσι¹ τόσο πολύ είναι ότι άλλαξε επειδή αγάπησε μια καλή γυναίκα. Πόσες ζωές χαραμίστηκαν με την ελπίδα ότι θα υπήρχε το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα σε μια μάταιη κατάσταση;»

«Αυτό που μου δίνει ο Τζακ Κέρουακ είναι η άδεια να διαλέγω πώς θα περνάω τον χρόνο μου, με ποιον θα τον περνάω, να μην υποκύπτω σε ψιλοκουβέντες και σε κόλακες που μας χρειάζονται για να ανταναικλούν και να ενισχύουν ο ένας τον άλλον ώστε να μπορέσουμε όλοι να νιώσουμε ότι είμαστε εντάξει. Ακούγεται σκληρό, αλλά είναι αλήθεια: θα προτιμούσα να είμαι μόνος παρά να προσποιούμαι.»

Το καταφύγιο που τους πρόσφερε η Αίθουσα Ντάφοντιλ αντικαταστάθηκε σύντομα από πολυσύχναστα καφέ και τη μικρή μπιραρία έξω από το πανεπιστήμιο, την οποία μονοπωλούσαν οι καθηγητές τους. Έψηναν σκόουινς με τυρί κι έκαναν πειράματα με ινδικά πιάτα, έφτιαχναν σπιτική πίτσα και μοχίτο. Υποστήριζαν το πρόγραμμα της παραπαίουσας θεατρικής ομάδας και εργάζονταν εθελοντικά σ' ένα καταφύγιο αστέγων, μοιράζοντας ζεστές σούπες και ντροπαλά χαμόγελα την τελευταία Πέμπτη κάθε μήνα. Καμιά φορά, ο Γουίλιαμ έβλεπε την Κλερ να πιάνει αγκαζέ άλλους άντρες καθώς διέσχιζαν την πανεπιστημιούπολη ανάμεσα σε δυο μαθήματα ή να τσουγκρίζει το ποτήρι της με κάποιους άλλους στην παμπ The Lighthouse. Προσπαθούσε να χαλιναγωγήσει τη ζήλια του καθησυχάζοντας τον εαυτό του ότι η φιλία τους ήταν διαφορετική, πιο στενή, αλλά δεν ήξερε αν αυτό ήταν αλήθεια. Λαχταρούσε να

¹ Σ.τ.Μ.: Πρωταγωνιστής του *Περηφάνια και Προκατάληψη*, της Τζέιν Όστεν.

γνωρίσει τον παθιασμένο εαυτό της –αν έβαζε άρωμα πίσω από τα αυτιά της ή αν πασαλειβόταν στα γρήγορα με κόκκινο κραγιόν όταν τον άκουγε στην πόρτα–, αυτή η πλευρά της όμως του διέφευγε. Στην αρχή, άφηναν σημειώματα ο ένας στον άλλον στα ντουλάπια τους για να επιβεβαιώσουν ημερομηνίες και ώρες συνάντησης, σύντομα όμως αυτή η συνήθεια επεκτάθηκε, περιλαμβάνοντας ασειάκια, κασέτες με τραγούδια ή αποκόμματα από εφημερίδες, και ο Γουίλιαμ απέκτησε τη συνήθεια να αντιγράφει αποσπάσματα από τα αγαπημένα του ποιήματα για κείνη. Αυτό που δεν είχε ανακαλύψει ακόμα ήταν πως η Κλερ τα φύλαγε όλα, ισιώνοντάς τα προσεκτικά και πιέζοντάς τα κάτω από τις πλαστικές θήκες ενός άλμπουμ για φωτογραφίες με χακί υφασμάτινο κάλυμμα κεντημένο με κίτρινα τριαντάφυλλα. Έγινε η καταγραφή της λεπτής εξέλιξης του φλερτ τους. Ήταν το δώρο που του έκανε στον γάμο τους: η ιστορία τους έως τότε, με σελίδες που είχαν μείνει λευκές ώστε να τη συνεχίσουν.

Ο Γουίλιαμ αναπόλησε το απόγευμα που είχαν κάνει τα πρώτα δοκιμαστικά τους βήματα σ' αυτό που θα γινόταν η κοινή ζωή τους. Ήταν φθινόπωρο. Ένας άνεμος από τα δυτικά, που σκόρπιζε ξερά φύλλα γύρω από τα πόδια τους, προκάλεσε μια βαθιά αλλαγή στον Γουίλιαμ. Δεν άντεχε ούτε άλλο ένα λεπτό αυτό το υποτονικό αλλά συνεχές άγχος, δεν μπορούσε να συνεχίσει αυτή την ουδετερότητα ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω. Καθώς καθόταν στο πάτωμα της γκαρσονιέρας του, βοηθώντας την Κλερ να τρίψει με γυαλόχαρτο μια κουνιστή πολυθρόνα που είχε κουβαλήσει στο σπίτι από ένα παλιατζίδικο με την πρόθεση να τη βάψει γαλάζια, η παρόρμησή του να μιλήσει έβραζε μέσα του με όλο και μεγαλύτερη ένταση. Δούλευαν σιωπηλά είκοσι λεπτά, όταν σηκώθηκε απότομα κι άρχισε να διπλώνει το γυαλόχαρτο σ' ένα άτσαλο τετράγωνο.

«Κλερ, πρέπει να σε ρωτήσω κάτι.»

Εκείνη σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε από το σημείο όπου καθόταν· τα πόδια της ήταν απλωμένα στις δυο πλευρές της πολυθρόνας σ' ένα τέλειο τρίγωνο, με τα ασπρόμαυρα ριγέ καλτσάκια της να ξεμυτίζουν κάτω από τα στριφώματα του καρό παντελονιού καμπάνα που φορούσε.

«Οχ οχ οχ! Ακούγεται δυσοίωνα. Πρέπει να ανησυχήσω;»

«Ελπίζω πως όχι.» Τα μάτια του Γουίλιαμ ταξίδεψαν στο πρόσωπό της, στάθηκαν για κάμποσο στα δικά της κι έπειτα, την κρίσιμη στιγμή, απέστρεψε το βλέμμα. «Απλώς αναρωτιόμουν αν, ίσως, θα μπορούσαμε να βγούμε μαζί το Σάββατο το βράδυ;»

Η Κλερ μάζεψε τα μαλλιά της σε μια κοτσίδα που τύλιξε τον λαιμό της και τον κοίταξε να αλλάζει νευρικά στάση με τα υπερβολικά γυαλιστερά δερμάτινα σκαρπίνια του. Νωρίτερα, τον είχε πειράξει λέγοντάς του ότι έμοιαζαν σαν να ήταν φτιαγμένα από αγριοκάστανα. Πίεσε μια μελανιά στο μπράτσο της.

«Τι είναι αυτά που λες; Συνέχεια βγαίνουμε. Περνάμε όλα τα σαββατόβραδα μαζί εδώ και έξι εβδομάδες.»

Ο Γουίλιαμ αναστέναξε. «Όχι μόνοι μας όμως.»

Βλαστήμησε ενδόμυχα που δεν είχε σκεφτεί προκαταβολικά τι θα έλεγε, αλλά οι λέξεις είχαν απλώς εκραγεί από μέσα του σαν τον αέρα από ένα παραφουσκωμένο μπαλόνι. Η Κλερ πετάχτηκε πάνω και του έδωσε μια παιχνιδιάρικη γροθιά στο μπράτσο, μ' ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη.

«Γουίλιαμ Γουλφ, μου ζητάς να βγούμε ραντεβού;»

Ο Γουίλιαμ σηκώθηκε και στάθηκε στητός, με τους ώμους ριγμένους πίσω και τα χέρια του σφιγμένα πίσω από την πλάτη του, σαν να απευθυνόταν στους ενόρκους σε μια δίκη.

«Ναι, όντως! Ακριβώς αυτό κάνω και, αν δεν θέλεις, ε, υποθέτω ότι θα ξεπεράσω την ταπείνωση σε περίπου οχτώ ή δέκα χρόνια, αλλά θα ήμουν ευγνώμων αν με γλίτωνες από τον πόνο να πρέπει να σε αποφεύγω για τόσο πολύ καιρό. Πραγματικά δεν θέλω να παρατήσω το πανεπιστήμιο ή να μετακο-

μίσω στην Αλάσκα ή να πρέπει ν' αρχίσω να κυκλοφορώ μεταμφιεσμένος για να μη με αναγνωρίζεις όταν συναντιόμαστε. Γενικά, νομίζω ότι θα ήταν ευκολότερο και για τους δυο μας αν απλώς συμφωνούσες.»

Έκανε μια μικρή υπόκλιση τελειώνοντας το λογύδριό του και μερικές μπουίκλες από τα καστανά μαλλιά του έπεσαν στο μέτωπό του. Η Κλερ έσκυψε μπροστά για να τις σπρώξει πίσω από το αυτί του και είπε: «Ε, αν το θέτεις έτσι, μάλλον έχεις δικιο. Μιλώντας υποθετικά, αν έλεγα ναι, πού θα πηγαίναμε;»

«Αυτό δεν το αποφάσισα ακόμα, αλλά σημαίνει ότι δέχεσαι; Σταμάτα να χαμογελάς πονηρά – με βασανίζεις.»

«Ε, θα το σκεφτώ και...»

«Α, κατάλαβα. Ε, φαίνεται ότι παρεξήγησα την κατάσταση», τη διέκοψε με απογοητευμένο ύφος. «Θα κουβαλήσω την πολυθρόνα ως το σπίτι σου, αν θέλεις να φύγεις.»

Με μεγάλη δυσκολία σήκωσε την κουνιστή πολυθρόνα στην αγκαλιά του κι άρχισε να προχωρά με κόπο προς την πόρτα. Τα γέλια της Κλερ τον ακολούθησαν και διέκοψαν την πανικόβλητη φυγή του. Στράφηκε προς το μέρος της κι εκείνη τον βοήθησε ν' αφήσει την πολυθρόνα στο πάτωμα.

«Φυσικά και δέχομαι, ανόητε. Περιμένεις τέσσερις μήνες για να θέσεις το θέμα και μετά έχεις την απαίτηση να πω αμέσως ναι! Δεν είσαι και πολύ καλός σ' αυτά τα πράγματα, έτσι δεν είναι;» Αναστέναξε και κάθισε πάλι στο πάτωμα, μ' ένα καινούριο γυαλόχαρτο στο χέρι. «Ίσως αυτό είναι καλό», πρόσθεσε.

Κι έτσι ο Γουίλιαμ είχε ακολουθήσει ένα κίτρινο μεταξωτό φουλάρι στη σιδερένια σκάλα ενός τζαζ κλαμπ πνιγμένου στον καπνό, ενώ αναρωτιόταν αν ένα φιλί περίμενε στον αέρα ανάμεσα τους. Κάθισαν στο πιο μικρό σεπαρέ, που ήταν χωμένο σε ένα κούφωμα του τοίχου. Η Κλερ σχημάτιζε κύκλους στο τριμμένο μπλε βελούδο του καθίσματος με το δάχτυλό της και βόλεψε το ένα γυμνό πόδι της από κάτω της. Ο Γουίλιαμ έφτιαχνε

παράξενα ανθρωπάκια με το κερί που έλιωνε στο τραπέζι τους και την πλησίασε λίγο περισσότερο. Πίνοντας κοκτέιλ ρούμι που ήταν πάνω από τις οικονομικές τους δυνατότητες και τρώγοντας ελιές από μπολ που είχαν κλέψει από άλλα τραπέζια, διηγήθηκαν ιστορίες προορισμένες για τις βραδινές ώρες. Μοιράστηκαν εξομολογήσεις στο αδύναμο φως του κεριού: ιστορίες για τα παιδικά τους χρόνια, μυστικά όνειρα για το μέλλον, τις μικρές ανησυχίες που κουβαλούσαν σαν χαλίκια στις τσέπες τους.

«Δεν χρειάζεται να ξέρω από πού ήρθες για να καταλάβω ότι είχες μια ευτυχισμένη παιδική ηλικία, Γουίλιαμ. Έχω μια έκτη αίσθηση τώρα, που με κάνει να ξεχωρίζω τα παιδιά σαν εμένα: το βλέπω στα μάτια τους, αλλά τα δικά σου δεν έχουν καθόλου σκιές.»

«Μιλώντας ειλικρινά, με τρομοκρατεί το ότι ίσως καταλήξω ένας μέτριος άνθρωπος που ποτέ δεν είχε το θάρρος να μετατρέψει τα όνειρά του σε κάτι αληθινό. Δεν θέλω να γίνω ένας καθηγητής αγγλικών που γεμίζει το κεφάλι εφήβων με βιβλία που δεν τους ενδιαφέρουν. Θέλω να γράψω το δικό μου, ένα βιβλίο που θα βάλει φωτιά στο μυαλό τους και στην καρδιά τους!»

«Ποτέ δεν ήθελα να παντρευτώ και απεχθάνομαι τη σκέψη μιας γαμήλιας τελετής, στην οποία θα μοστράρω τη δυσλειτουργική οικογένειά μου στους φίλους μου ενώ εγώ θα διασχίζω την εκκλησία κουνιστή και λυγιστή μ' ένα μακρύ άσπρο φόρεμα. Πραγματικά δεν μπορώ να φανταστώ τίποτα χειρότερο. Φαντάζεσαι τον εαυτό σου να το κάνει αυτό;»

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα ανέβηκαν τα σκαλιά από το υπόγειο και αναδύθηκαν ξανά στο σκοτάδι της πόλης. Αυτή τη φορά, η Κλερ οδηγούσε τον Γουίλιαμ από το χέρι. Είχε αρχίσει να χιονίζει. Τη στριφογύρισε γύρω γύρω, ενώ τους ράντιζε μια ανάλαφρη άσπρη σκόνη. Η Κλερ έβγαλε με κάποια δυσκολία μια άσπρη ομπρέλα με κόκκινες βούλες από το τζιν σακιδιό της και την άνοιξε πάνω από τα κεφάλια τους.

«Λίγα πράγματα είναι πιο ρομαντικά από το να μοιράζεσαι μια ομπρέλα», είπε.

Τη φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού της και ψιθύρισε: «Μπορώ να σκεφτώ ένα.»

Το πρώτο τους φιλή έδωσε οποιεσδήποτε αμφιβολίες του απέμεναν σχετικά με τα αισθήματά της γι' αυτόν. Όταν έφτασαν ξανά στην γκαρσονιέρα του Γουίλιαμ, έβγαλε μια κάμερα Super-8 από μια ανθρακί δερμάτινη βαλίτσα κάτω από το μονό κρεβάτι του. Στάθηκαν μπροστά στο σπίτι γεωργιανού ρυθμού όπου νοίκιαζε το διαμέρισμα στο υπόγειο και φιλιάρισε τις νιφάδες που χόρευαν στο φεγγαρόφωτο. Η Κλερ ξάπλωσε στον κήπο με το άλικο μοντγκόμερί της κι άρχισε να κουνάει τα χέρια της και τα πόδια της πάνω κάτω για να σχηματίσει έναν άγγελο με τις φτερούγες του στο χιόνι. Ο Γουίλιαμ απαθανάτισε όλη τη σκηνή· ήταν ένα βουβό έργο στο οποίο επέστρεφε συχνά τα επόμενα χρόνια καθώς βολευόταν για να κοιμηθεί. Θυμόταν που της σκούπισε τα πόδια με τη μοναδική καλή πετσέτα του, την πορτοκαλί με την καμηλοπάρδαλη στο κέντρο, που την είχε βάλει να στεγνώσει στο καλοριφέρ. Της έτριψε την πλάτη για να τη ζεστάνει ενώ εκείνη συνόδευε τον Ντέιβιντ Μπούουι που τραγουδούσε το «Wild is the Wind» στο ραδιόφωνο. Ήταν πολύ νωρίς για να πει στην Κλερ πόσο την αγαπούσε, αλλά ο Μπούουι τραγουδούσε τα λόγια στη θέση του. Ήταν εύκολο να πιστεύει ότι ήταν τα μόνα δύο άτομα που άκουγαν την εκπομπή του Τζον Πιλ² εκείνο το βράδυ και ότι είχε διαλέξει το τραγούδι αποκλειστικά γι' αυτούς.

Ο Γουίλιαμ καθόταν στο Κέντρο κι έπαιζε νοερά το έργο άλλη μια φορά, αλλά τώρα πια οι ηθοποιοί του φαίνονταν ξέ-

² Σ.τ.Ε.: Ο John Peel υπήρξε θρυλικός ραδιοφωνικός παραγωγός, παρουσιαστής και δημοσιογράφος του BBC Radio 1, ο οποίος ανέδειξε πολλά σπουδαία ονόματα όλου του φάσματος της ροκ σκηνής, αλλά και έκανε γνωστά στο ευρύ κοινό άγνωστα έως τότε μουσικά ρεύματα, όπως η punk, η reggae και η ska.

**Είναι αγάπη
ή φαντασίωση
αυτό που
τον βασανίζει;**

Ο Γουίλιαμ Γουλφ εργάζεται στο Τμήμα Αζήτητης Αλληλογραφίας του ταχυδρομείου στο Ανατολικό Λονδίνο. Κάθε μέρα προσπαθεί να λύσει το μυστήριο των χαμένων γραμμάτων: φάκελοι με ανύπαρκτους ταχυδρομικούς κωδικούς, δυσανάγνωστοι γραφικοί χαρακτήρες, ονόματα μουτζουρωμένα απ' τη βροχή, προσευχές, εξομολογήσεις που κανείς δεν άκουσε...

Όταν ο Γουίλιαμ ανακαλύπτει τα γράμματα της Γουίντερ, η δουλειά του αποκτά νέο νόημα. Τα γράμματα απευθύνονται στον «Μεγάλο της Έρωτα», που δεν έχει ακόμα γνωρίσει, και ο Γουίλιαμ αρχίζει να αναρωτιέται: Μήπως είναι ο ίδιος ο μεγάλος της έρωτας; Ρισκάροντας τον γάμο του, αποφασίζει να ακολουθήσει τα στοιχεία στα γράμματα της Γουίντερ για να τη βρει και να λύσει τον μεγαλύτερο γρίφο της ζωής του: τον γραφικό χαρακτήρα της αγάπης.

**εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-901-6

9 789604 619016